

(Pregària de Dimecres de Cendra)

Un esperit que es penedeix, vós, Déu meu, no el menyspreu.

(del Salm 50)

“La Quaresma ens demana de fer fonamentalment un recorregut espiritual, un treball interior per arribar a tenir un esperit que es penedeix, per viure la compunció al fons del cor, i anar-se esmenant així de tot allò que no s’adiu amb l’amor entranyable que Déu ens té. Per ajudar-nos a la conversió i a la renovació de la nostra vida en aquest temps de quaresma, la pedagogia de l’Església ens proposa unes pràctiques concretes. (...)”

La **pregària** viscuda en el fons del cor, en el diàleg sincer i lleial amb Déu; viscuda en la humilitat d’un cor que estima i que és conscient de la seva feblesa, del seu pecat i, per tant, que *es penedeix*. (...)”

El **dejuni** ens permet una participació corporal al penediment i al treball espiritual, bo i afavorint també una vivència més interioritzada de la pregària a causa de la unitat profunda entre el cos i l’esperit. (...)”

El dejuni unit a la pregària ens ajuda a acollir amb docilitat la Paraula divina que sacia la fam més profunda del nostre jo. I, d’altra banda, el dejuni i la pregària ens solidaritzen amb els qui passen necessitat i ens obren a ajudar-los.

I amb això retrobem el tercer element (...): l’**almoïna**. Que no sols és solidaritat afectiva amb els altres, particularment amb els necessitats, sinó que comporta una ajuda efectiva segons les possibilitats de cadascú.”

**(Fragment de l’Homilia del P. Josep M. Soler,
abat de Montserrat, del Dimecres de Cendra de 2009)**

Pare!

confiant en la teva bondat,

redreço la meva mirada per obrir el cor;

i reconeixent les meves culpes,

acullo el teu amor per compartir el camí.